

GAĻINA ANSPOKA

Dzimusi 1930.gada 14.janvārī Pleskavas apgabalā, Ostrovā
Mācības: Ostrovas kurlmēmo skolā, šūšanas kurssos
Sabiedriskais darbs: ilggadīgā Līvānu grupas vadītāja
Goda biedres nosaukums piešķirts 1995. gadā

Viņas mājās durvis vienmēr atvērtas

**Sabiedriska, atsaucīga, organizatore, strīdu
šķirēja... Tā Gaļinu Anspoku noraksturo pļaviņieši.
Viņas mājās durvis vienmēr atvērtas savējiem, un arī
Gaļinas sirds — visa viņas darbīgā mūža garumā.**

Iesākums

Tas bija turpat pirms astoņiem gadu desmitiem Krievijā, Pleskavas apgabalā, kur zemnieku ģimenē kā viena no četriem bērniem pasauli mācījās iepazīt mazā Gaļina. Klusums tajā ienāca agrā bērnībā — pēc pārslimotām masalām.

Četrus gadus Gaļina mācījās vietējā Ostrovas kurlmēmo skolā, kara gados ar māti devās bēgļu gaitās un tikai pēc vairākiem gadiem atgriezās dzimtajā pusē. Kad Gaļina sāka interesēties par iespējām mācīties, atbilde bija — par vēlu un par vecu... Tāpēc nolēma apgūt

šūšanas prasmi kursus un pēc tam sāka strādāt par šuvēju.

Uz Latviju!

Reiz atvaļinājuma laikā brauca apskatīt Maskavu — un tas bija liktenīgi. Tur iepazinās ar puisīti no Latvijas, no Daugavpils. Divus gadus cītīgi rakstīja viens otram vēstules, līdz Slava viņu bildināja, apprecēja un atveda uz Latviju, uz savām dzimtajām mājām Līvānos.

Gaļinas vīrs bija kurpniekmeistars — cilvēks ar zelta rokām, ģimenes gādnieks, tāpēc Gaļinai nevajadzēja domāt par naudas pelnīšanu, bet viņa varēja nodoties mājas rūpēm un arī sabiedriskam darbam Pļaviņu biedrībā.

Biedru uzticība

Viņai, tādai jaunai un enerģiskai, biedri labprāt uzticēja vadīt Līvānu grupas darbu. Un Gaļina centās, lai visiem ir labi un interesanti savu liktenbiedru sabiedrībā. Daudzas jo daudzas jaukas tikšanās gan ar nopietnu ievirzi (sapulces, lekcijas utt.), gan ar izklaides un atpūtas raksturu notika Anspoku mājās.

«Visi cilvēki mums mīļi un gaidīti. Galvenais — centos darīt labu, cik vien iespējams. Esmu atvērta pret visiem arī tagad, kad man grūtāk ar veselību. Bet man ir mīļi palīgi visos nepieciešamos darbos: iepērkas, gādā zāles, sanes malku, ūdeni. Paldies mūsu biedriem Ernai, Annai, Jānim,» arī tagad Gaļina Anspoka katram atrod mīļu vārdu un veltī smaidu.

Tā tas bija

Gaļinai Anspokai ir ko pastāstīt par savu un visu biedru veikumu. Arī par jaunām idejām un pat trakām iedomām kopā aizvadītos gados — vienai no tādām arī viņa bija klāt: veidot nedzirdīgo lauksaimnieku centru Pļaviņu padomju saimniecībā un tur sakoncentrēt visus Latvijas laukos strādājošos nedzirdīgos. Šim nolūkam

LNB vadībā pat māja tika uzbūvēta. Arī Gaļinas vīrs aktīvi piedalījās šī centra veidošanā. Tādi laiki bija!

Ainārs Osmanis, Pļaviņu biedrības vadītājs:
«Gaļinu Anspoku iepazīnu, kad kļuva par biedrības priekšsēdētāju un sāku veikt algotu darbu biedrībā. Tas bija 1988. gada jūlijā. Tad regulāri apmeklēju visas biedrības grupas, arī Līvānos. Bet tur jau «ar pilnu jaudu» darbojās grupas vadītāja — Gaļina Anspoka, un tā līdz šodienai sadarbojamies turpat divdesmit gadus.» D.D.

«Bet nu var pakavēties atmiņās, cerēt un priecāties, ka biedrībā ienāk jauni cilvēki. Tājābūt, tas ir dabiski, jo tikai tad mūsu darbam, organizācijai un ļaudim ir nākotne.»

